

AAARGH

Mit ért el a holokauszt-revizionizmus?

Az alábbi írás szerzője, Mark Weber a Institute for Historical Review igazgatója. Az intézmény számos revizionista, vagyis a történelmi igazságot kutató, esetenként tabudöntögető kutatót támogat, és roppant érdekes /részben a világhálón is hozzáférhető/ publikációkat, könyveket, tanulmányokat, CD-ket jelentet meg.

Az utóbbi időben azonban az intézet meglehetősen óvatossá vált. Hogy ennek pontosan mi az oka, nem lehet tudni. Talán megfenyegették a munkatársakat? Pénzt ígértek nekik? Netán az intézmény súlyos anyagi gondokkal küzd, és fennmaradása attól függ, hogy igazodik-e a "hivatalos" történetírás hazugságaihoz? Mark Weber itt közölt írása is különös egy kissé: a szerző azt állítja, hogy nem érdemes túlzott erőfeszítéseket tenni a holokauszt hivatalos verziójának megcáfolása érdekében, hanem ehelyett inkább a cionista lobbi hatalmának visszaszorítására kellene törekedni. A cikk körül máris megindult a vita a revizionista történészek berkeiben. Joggal merül föl ugyanis a kérdés: vajon ha sikerül a holokauszt mítosz számos hazugságát leleplezni, ezzel nem éppen a cionista-zsidó lobbi hatalma gyengül? Mark Weber szerint nem. De nézzük a szerző izgalmas, talán sokakat vitára ingerlő gondolatmenetét.

Mark Weber: Mit ért el a holokauszt-revizionizmus?

Az elmúlt 30 év során történészek, újságírók és más szakmák művelői is, akik magukat revizionistának nevezik, bizonyítékok sokaságával álltak elő, amelyekkel sikerült megcáfolniuk a hivatalos holokauszt-történetírás alaptételeit. E kiváló revizionista kutatók közül nem kevesen súlyos sérelmeket szenvedtek el: voltak, akik elvesztették az állásukat, másoknak kettétört a karrierjük, de olyanok is akadtak, akiket fizikailag bántalmaztak.

Azokban az országokban, ahol a holokauszt-tagadás bűncselekmény, a revizionistákat pénzbüntetésre vagy börtönre ítélik, vagy pedig száműzetésbe kényszerítik. És még sajtószabadságról beszélnek! Robert Faurissont és Robert Garaudyt Franciaországban ítélték el, Siegfried Verbekét Belgiumban, Jürgen Grafot és Gaston-Armand Amaudruczot Svájcban, Ernst Zundelt és German Rudolfot Németországban.

Pedig a revizionisták meggyőző bizonyítékok sokaságával álltak elő, és soha nem publikált dokumentumokat is közzétettek. Így hozzájárultak egy sokkal hitelesebb, valóságosabb holokauszt-kép kialakulásához. Én magam is

komoly szerepet játszottam ebben a tisztázó folyamatban: számos előadást tartottam, tanúskodtam perekben a revizionisták oldalán, cikkekben, tanulmányokban igyekeztem megcáfolni a hivatalos történészek hamis állításait. És annak ellenére, hogy a hivatalos holokauszt-történetírók több kérdésben is súlyos engedményeket kényszerültek tenni, mégis azt kell mondanom: a revizionistáknak az eltelt évtizedek során mégsem sikerült a nagy tömegeket meggyőzniük igazukról.

Persze nem nehéz megérteni a kudarc okát. Hatalmas pénzekkel megtámogatott, jól szervezett propagandakampány népszerűsíti a médiákban a holokauszt hivatalos verzióját, amelyet persze az iskolákban is tanítanak, és a politikusok is hivatkoznak rá. Tim Cole, a holokauszt-kutatás egyik elismert alakja írta a *Selling the Holocaust* című könyvében: igen rövid idő alatt eljutottunk oda, hogy immár a zsidó kultúra, de a nyugati kultúra általában is át van itatva a holokauszt szellemével. Valóban így van. A holokauszt mindennek az alfája és omegája, és ott sötétlik a háttérben.

1998 és 2003 között nem kevesebb, mint 170 film készült a holokausztról a világban. Nagyon sok nyugat-európai és amerikai iskolában a zsidók második világháborús szenvedése kötelező tantárgy. Minden nagyobb amerikai városban található holokauszt emlékmúzeum vagy legalábbis egy emlékmű. Az adóízetők pénzén fenntartott washingtoni Holocaust Emlékmúzeum évente 2 millió látogatót vonz. Számos ország, köztük Olaszország, Nagy-Britannia és Németország rendszeresen tart holokauszt emléknapot. Az ENSZ közgyűlése 2005-ben január 27-ét a holokauszt nemzetközi emléknapjának nyilvánította. Az Egyesült Államokban és Európában a holokauszt valóságos valláspótló mítosszá vált. Egy Michael Goldberg nevű rabbi írta, hogy a holokauszt vallásnak vannak dogmái, rítusai és templomai. A "politikai korrektség" mai világában aki tagadni merészeli a holokausztot, valóságos szentségtörést követ el.

De végtére is mi a fő oka annak, hogy a revizionisták nem voltak képesek a nagy tömegek előtt megmagyarázni, hogy a holokauszt hivatalos története tele van túlzásokkal és hamisításokkal? Amint arra a revizionisták is rámutatnak, a második világháború idején a zsidókkal kétségtelenül embertelenül bántak, összeválogatták és deportálták őket. Erre maga Joseph Goebbels, náci propaganda-miniszter is rámutat naplójában. 1942. február 14-én ezt írja: "A Führer ismét kifejezte határozott véleményét a zsidóság Európából történő eltávolításával kapcsolatban. Mint mondta, nem kell elérékenyülnünk, mert a zsidóság rászolgált arra, ami vele történik. Pusztulásuk egyúttal ellenfeleink pusztulását is jelenti. Hideg könyörtelenséggel kell továbbhaladnunk ezen az úton."

1942. márc. 27.: "A zsidókat a Lengyel Kormányzóság területéről Keletre deportáljuk. Az első állomás Lublin. A folyamat meglehetősen barbár módon

zajlik, de nem szükséges, hogy részletekbe bocsátkozzam. De nem sokan maradnak életben közülük. Azt mondhatom, hogy nagyjából 60%-uk elpusztul, és legfeljebb 40% azoknak az aránya, akiket munkára lehet fogni. Bécs korábbi gauleitere, aki az egész akció végrehajtásáért felelős, meglehetősen különös módszereket alkalmaz. A zsidók kemény megpróbáltatásoknak vannak kitéve, de megérdemlik sorsukat. A Führer egyszer megjósolta, ha a zsidók kirobbantanak egy világháborút, borzalmas sors vár rájuk. A prófécia beteljesedni látszik. De nem kell szentimentálisnak lennünk."

1942. ápr. 9.:" A zsidók tízezrei pusztulnak el a keleti megszállt területeken. " /A forgalomban lévő Gobbels-naplók eredetisége azonban erősen kétséges, a naplók különböző változatai léteznek - P.O/

Egyetlen valamennyire is tájékozott ember nem tagadja, hogy az európai zsidókra borzalmas katasztrófa szakadt a második világháború idején. Milliókat kényszerítettek közülük otthonaik elhagyására, és túlszűfolt, rettenetes koncentrációs táborokba deportálták őket. Számos közép- és kelet-európai zsidó közösségnek nyoma sem maradt. Milliók pusztultak el. Amikor 1945-ben véget ért a háború, a Németországban, Lengyelországban és Hollandiában élő zsidók nagyobbik része nem létezett többé. Mindezt tekintetbe véve aligha meglepő, ha a legmeggyőzőbb revizionista érvek is szívtelen csűrés-csavarásnak tűnnek.

Azonban a nem túl jelentős eredmények ellenére a revizionista történészek közül többen is ragaszkodnak ahhoz a véleményükhöz, hogy a holokauszttal kapcsolatos hazugságok leleplezése révén hatalmas csapást mérnek Izraelre és a zsidó-cionista hatalomra. Azonban még a második világháború előtt a szervezett zsidó csoportok igen jelentős szerepet játszottak Európa és az USA politikai és kulturális életében, és a cionista mozgalom is roppant befolyásos volt már. És noha az 1950-es, 60-as években a zsidók világháború alatti szenvedéseivel kapcsolatos propaganda igen csak hangos volt, de a holokauszt mítosz a mostani formájában csak az 1970-es évtized végén alakult ki. Azóta lett kötelező tananyag és igazodási pont mindenki számára. Vagyis a holokauszt csak az 1970-es évek vége óta játszik alapvető szerepet Amerika és Európa társadalmi és kulturális életében. A holokauszt végül is kifejezője a zsidó hatalom növekedésének. A holokauszt nem annyira oka, forrása a cionista-zsidó hatalomnak, sokkal inkább kifejezője, illetve következménye annak. Ezért aztán ha le is leplezzük a holokauszttal kapcsolatos hamisításokat, magát a zsidó-cionista hatalmat megrendíteni nem tudjuk.

Tegyük fel, hogy a New York Times holnap közli, hogy a Yad Vashem Holokauszt Központ illetve az USA Holokauszt Emlékmúzeuma bejelenti: a második világháború alatt elpusztult zsidók száma nem éri el az egymilliót,

és egyetlen embert sem öltek meg gázkamrában Auschwitzban. Ennek a bejelentésnek alig lenne bármiféle hatása a cionista-zsidó hatalmi központokra. És noha a holokauszt igen jelentős szerepet játszik a nyugati társadalmak életében, az utóbbi években csökkent a hatása. Ennek egyik döntő oka, hogy immár eltávozott az a nemzedék, amely még élt a második világháború idején. A másik ok azonban a világpolitikai helyzet megváltozása. A Szovjetunió összeomlása, a hidegháború befejeződése, a szeptember 11-i terrortámadás, Irak amerikai megszállása és a mostani gazdasági válság nyomán egy új korszak köszöntött be, amelyben a holokauszt jelentősége immár nem olyan, mint korábban volt. Egyre többen és többen kritizálják éles szavakkal Izrael politikáját, még az USA-ban is. A zsidó állam iránti szimpátia a tanult emberek és főként a fiatalok körében jelentősen csökkent. A holokauszt jelentősége nem a régi. Tony Judt, a neves, New Yorkban élő zsidó intellektuel írta nemrég: "Manapság a diákokat nem szükséges emlékeztetni a zsidók genocídiumára, az antiszemitizmus következményeire, illetve a velünk élő Gonosz jelenlétére. Mindezzel tisztában vannak, sokkal inkább, mint a szüleik. És ez rendjén is van így. Ám megdöbbenek azok a kérdések, amelyeket egyre gyakrabban hallok: " Miért foglalkozunk annyit a holokauszttal? Miért büntetik több országban is a holokauszt tagadását, miközben más genocídiumokkal kapcsolatban nincsenek ilyen büntető szabályok? Nincs eltúlozva az antiszemitizmus fenyegetése?" És egyre gyakrabban hallok: "Izrael nem pajzsként és ürügyként használja ki a holokauszt?" Nem emlékszem, hogy a múltban hasonló kérdéseket tettek volna föl."

A változás megfigyelhető a mi intézetünkben, vagyis az Institute for Historical Review-ben is: az eltelt tíz év során jelentősen csökkent a holokauszt történetével foglalkozó könyvek, CD-k, filmek forgalma. Általában csökkent az érdeklődés a téma iránt. Ezzel szemben - nyilván a fentebb jelzett társadalmi-kulturális-politikai változások nyomán - a cionista-zsidó hatalommal, a zsidóknak a nyugati társadalmakban betöltött szerepével kapcsolatos könyvek, filmek, CD-k egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek. A cionista-zsidó hatalom létezéséje teljesen nyilvánvaló, és persze ennek káros következményeit is egyre több és több ember érzékeli Amerikában, a Közel-Keleten és másutt. Én magam régóta mondom: a legfontosabb feladat, hogy leleplezzük ezt a hatalmat és szembeszálljunk vele. És ebben a küzdelemben a holokauszt-revizionizmusnak nincs különösebb jelentősége.

Egy korábbi befolyásos államférfi, Malaysia egykori miniszterelnöke, Mahathir Mohamed pontosan tisztában van mindazzal, amit fentebb leírtam. 2003 októberében egy nemzetközi konferencián élesen kikelt ugyan a zsidó-cionista világuralom ellen, ugyanakkor világossá tette azt is, hogy elfogadja a holokauszt hatmillió áldozatról szóló hivatalos verzióját. Abban a

küzdelemben, amely a világon a cionista-zsidó hatalom ellen folyik, "olyan emberekkel állunk szemben, akik gondolkodnak...Ezért nem küzdhetünk ellenük pusztán erőből. Nekünk is használnunk kell az eszünket...Európában meggyilkoltak 6 millió zsidót a 12 millióból. /Ennyi zsidó azonban sohasem élt Európában - P.O./ De most nem ez a kérdés. Ma a zsidók irányítják a világot felhasználva másokat. Akiket arra kényszerítenek, hogy harcoljanak és haljanak meg értük."

Természetesen törekedni kell arra, hogy megtudjuk a teljes igazságot a zsidók második világháborús sorsával kapcsolatban. De ne legyenek illúzióink. Az igazság kimondása nem vezetne alapvető társadalmi-politikai változásokhoz. A holocaust revizionizmus szerepe ellentmondásos: szükség van rá, de ugyanakkor akadályt is jelent egy jobb világ létrehozása felé vezető úton.

Fordította: Perge Ottó
(*Kuruc.info*)

<http://kuruc.info/r/7/33978/>
mmmmmmmmmm

Zsidóbűnözés, Extra :: 2009-03-14. 11:02 :: Nyomtatóbarát változat

Holokamu-dossziéval hajtunk fejet korunk hősei, a revizionisták előtt

Horst Mahler

A nemzetközi pénzhatalom legnagyobb ereje az emberek sötéttségén túl a holokauszt-propaganda, valamint az antiszemitizmus-ipar igen eredményes működtetésében rejlik. Bár az utóbbi már több évezrede dübörög és szedi hiszékeny áldozatait, mégis a méhéből születő, és emlői nedvéből táplálkozva felnövő szörnyszülöttet, az úgynevezett holokausztot nevezhetjük a világtörténelem legnagyobb csalásának. Bárki is legyen az édesapa – értjük ezalatt a holo-csodafegyver feltalálóját, az ősi ipart ötletével megtermékenyítőt –, az biztos, hogy a sakkjáték kiagyalójával említhetnénk egy lapon találmányát, ha nem szenvednénk miatta immár 64 éve.

Együtt a halhatatlanság felé: Arthur Butz, Germar Rudolf és Frederik Toben a jobbszélén

Az egy központból irányított világkormány felállításán is ügyködő terroristák ezen iparágakra épülő stratégiája pofonegyszerű. A két propaganda tevszerű, precíz üzemeltetésével megbélyegezni mindenkit, aki a mindenható global-liberalizmust bírálni merészeli. Ha az egyén vagy közösség a szókimondó, néven nevező módszert alkalmazva, az igazság kimondásával őket gazembereknek nevezve kívánja a világhódító "demokraták" hatalmát gyengíteni, megtörni, akkor megkapja a "szélsőséges" jelzöt, ami után természetesen nem maradhat el a "tudjuk, hogy hova vezetett" sirám.

Amennyiben viszont az ellenállók a gyarmatosító törekvéseket viszonylagosan figyelmen kívül hagyva, vagyis nem kifejezetten fizikai vagy verbális ellenállást alkalmazva, hanem az ősi értékek, hagyományok, kultúrák megtartásával kívánnak szembe menni a fogyasztásra nevelő maffiózókkal, akkor a maradi, avított, haladás- és fejlődésellenes, nacionalista, stb. szavak súlykolásával kerülnek kirekesztésre. És mivel a nacionalista fogalmat (ami nem jelent mást egyébként, mint a nation-ből kapott nemzetit, nemzetben gondolkodót, tehát a

globalisták álmaiban szereplő egyénre épülő társadalommal szemben a nemzetet, mint közösséget előnyben részesítőt) már réges-régen meghamisítva összemosták a sovinizmussal, már csak egy ugrásra vagyunk a "tudjuk, hogy hova vezetett" refréntől.

Frederik Toben

Nagyon fontos tehát megértenünk és minél több emberrel megértetnünk, hogy a gázkamra legendára épített iparnak nem elsősorban az a célja, hogy a közösségeket ennek ürügyén különböző címeken anyagilag sarcolják meg. Legyen az örökös, soha véget nem érő kárpótlás, vagy akár tanfolyam, kiállítás, alapítvány, emlékközpont, múzeumfelújítás, holo-vonat üzemeltetéséhez való hozzájárulás, stb. néven lehúzott állami támogatás. Ez csak a hozadéka az ördögi fortélynak.

Az igazi cél a szellemi terrorizmus, a kollektív büntudatra neveléssel (folyamatosan hangoztatva, hogy "mindez nem mehetett volna végbe a civil lakosság asszisztálása, cinkos összekacsintása nélkül", tehát eredendően bűnös a magyar és a német) minél korábban, már lehetőleg gyerekkorban meghajlítani az egyén gerincét, csöndessé, szolgálalkúvé idomítani, aki soha nem felejtethi, hogy ki az úr, mivel tartozik gazdájának, és aki nem elégedetlenkedik a vérlázító igazságtalanságokat látván, azokat elszenvedvén sem, mert pontosan tudja, hogy "mindig is így volt", "úgysem lesz jobb", a

"kisember örüljön, hogy munkája van", és esetleges felháborodásával csak a mindennél fontosabb társadalmi békét veszélyeztetné, a szélsőségesek alá adva a lovat, "az pedig tudjuk, hogy hova vezetett". Kiabálására felfigyelhetnének a lélekromboló nihilizmusban dagonyázó, rabszíjra fűzött, pusztulásra ítélt alattvalók. Tenyésztői a médiának is nevezhető tömegpusztító fegyverzet kifinomult módszereivel nevelték bele, hogy "sokkal tartozunk a zsidóságnak a vészorszak idején elkövetett bűneink miatt". És ő nem vitatkozik. Miért is tenné, mikor sok-sok fényképpel, könyvvel, hollywoodi szuperprodukcióval bizonyították be neki a szörnyűségeket. Mi több, Nobel-díjasok is megmondták. Az önálló gondolkodásra való hajlamától megszabadított, felvilágosult modern demokrata pedig nem tesz fel kérdéseket. Eszébe sem jut, hogy kételkedjen. Fülében mp3-lejátszóval indul üveges tekintettel nap mint nap a gépsor mellé.

Ki kell térnünk még egy fontos szempontra. Az pedig nem más, mint a holo-vírussal megmérgezett szellem elterelése a XX. század három kiemelkedő személyiségének érdemeiről. El kell terelni a figyelmet Adolf Hitler Németországának és Benito Mussolini Olaszországának gazdasági, szociális és kulturális eredményeiről. A magyar pedig ne akarjon tudni vértanújának, Szálasi Ferencnek művéről, arról az általa kidolgozott eszméről, a "legmagasabb fokú magyarságról", a hungarizmusról, amelynek segítségével a Kárpát-medencének a nemzetközi zsidó által egymással szembe fordított népei újra egymásra találva építhetnék fel jövőjüket. Böven elég neki, ha azt a hazugságot bőfögi vissza, miszerint: "gazember volt, aki ki akarta irtani a zsidókat". "Legmagasabb fokú magyarság, mi?" "Szélsőséges nacionalizmus?" "HÁT- NEM- EM-LÉ-KEZ-TEK, HOGY- HO-VA VE-ZE-TETT?"

A holo-fenevad több évtizednyi hódító hadjárata után 1974-ben szenvedte el az első komolyabb csapást. Ekkor jelent meg ugyanis *Richard E. Harwood: Did six million really die?* című könyve. Amit kisebb hibái ellenére is bátran ajánlhatunk a téma iránt érdeklődőknek. Magyarországon *A hatmillió zsidó mítosz nyomában* címmel jelent meg. A pénzdiktatúrát üzemeltető háttérhatalom szolgálatában álló könyvhálózatokban hiába is keresnénk, honlapunkon azonban természetesen megrendelhető.

A kiváló könyv ellenére a holo-monstrum tartópilléreinek megrogyására a 80-as évek közepétől a 90-es évek elejéig tartó időszakban kerül sor. Köszönhetően Fred Leuchter gázkamra-kutatónak/szakértőnek,

Fred Leuchter

és Germar Rudolf vegyésznek (az Isten áldja meg!), valamint az olyan bátor és kitűnő revizionistáknak (értsd: másként gondolkodó, a hivatalostól eltérő álláspontot képviselő), mint a német Ernst Zündel; a francia professzor, Robert Faurisson; a zsidó(!) származású David Cole; vagy a brit történész, David Irving.

Bevezető írásunk nem érhet úgy véget, hogy a fentebb említetteken kívül nem tér ki a holo-hazugság leleplezésében szintén elvülhetetlen érdemeket szerzők neveire, a teljesség igénye nélkül: az úttörő francia, Paul Rassinier, aki politikus, tanár és meggyőződéses pacifista volt; George Lincoln Rockwell, amerikai politikus; a szintén amerikai Arthur Butz, az elektromérnöki tudomány professzora; Carlo Mattogno, olasz publicista; a svájci tudós és kutató, Jürgen Gráf; Horst Mahler, német ügyvéd; a francia agrármérnök, Henri Roques(valódi neve Henri Jalin); Richard Krege, ausztrál mérnök; Sylvia Stolz, német ügyvédnő; Günter Deckert, weinhemi gimnáziumi tanár; a német bíró, Wilhelm Staeglich; Léon Degrelle, belga háborús hős; a francia publicista Serge Thion; a német-amerikai publicista és történész, Walter N. Sanning; az amerikai David Duke, író, Louisiana állam egykori képviselője; Siegfried Verbeke, belga, ő volt a főszerkesztője 1998-ig a „Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung“ (negyedévi folyóirat a szabad történelemkutatásért) című talán legszínvonalasabb revizionista kiadványnak; a francia illetőségű Roger Garaudy, aki tulajdonképpen baloldali marxista politikai gondolkodó, de mivel szintén cáfolja a holokausztot, ezért nemes egyszerűséggel szélsőjobboldalinak titulálják a zsidók; Gaston-Armand Amaudruz, svájci publicista; Fredrick Töben, ausztrál történész; Mahmúd Ahmadinezsád, Irán elnöke.

Korunk hősei ők, akik előtt valamikor, remélhetőleg a közeljövőben a kultúrateremtő, gondolkodó fehér ember zászlóhordozó örökösei egy hírességek csarnokának felhúzásával, és az abban tiszteletükre felállított szobraikkal hajthatnak majd fejet.

Többségük az igazság kimondása miatt már elszenvedte vagy jelenleg is szenvedni büntetését. Nekik köszönhetően ma már súlyos tájékozatlanság, műveletlenség, vagy aljas történelem-hamisítás szükségeltetik az olyan feslettnek bizonyult dogmák hangoztatásához, mint pl.: "a náci ki akarták irtani a zsidókat" vagy "a náci tömegesen gázosítottak el zsidókat".

Az ő munkájuknak és példamutatóan bátor, önfeláldozó kiállításuknak gyümölcse, hogy napjainkban a hivatalos holokauszt-elmélet szekértolói folyamatosan kénytelenek engedményeket tenni, hónapról-hónapra változik az a verzió, amit feltétel nélkül el kell fogadnunk "történelmi igazságként", a hazugság zsoldjában álló "történészeik", megmondóembereik elének rakott bizonyítékai pedig nem bírnak ki egyetlen független tudományos vizsgálatot sem, életbenmaradásukat kizárólag megfélemlítő törvényekkel megtámogatva lehet még ideig-óráig biztosítani. Bírálokat, kritizálókat, cáfolókat csak a nevetséges holokauszt-tagadás vádjával tudják bíróság elé állítani.

Germar Rudolf mintát vesz a falakból hidrogén-cionid után kutatva, ami a Cyklon B hatóanyaga, a laborvizsgálatok csak minimális mértékben mutatták ki, ezzel a gigahazugság mattot kapott

Mi, magyarok is büszkék lehetünk, hiszen a Wass Albert által izzó magyarságúnak tartott Marschalkó Lajos az óriási kutató munkáról bizonyosságot tevő, valamint az összefüggésekre brillánsan rámutató, tényfeltáró *Világhódítók* című 1957-ben(!) megjelent könyvében már nyitogatja a figyelmesen olvasók szeméit, pedig hol volt még akkor a revizionisták számára nagy segítségül szolgáló, a fals holo-építmény számára viszont a halált jelentő Internet!

Szerkesztőségünk a hősök előtt is tisztelegve nyitja meg ezt a dossziét, ezzel is hozzájárulva a szörnyeteg minél előbbi térdre kényszerítéséhez. Olvasóinkat pedig arra kérjük, hogy ismerjék meg és okosan terjesszék a tényeket, hogy a világgyarmatosítók méregfogait az igazság hirdetésével végleg kitörhessük.

Mi is tehetünk azért, hogy utódaink egyszer majd úgy emlegessék a "holokausztot", mint egy rafináltan összerakott kártyavárat, mely páratlanul hosszú ideig történő fennmaradását csak a szólásszabadságot terrorral elnyomó diktátoroknak, és az őket vazallusként szolgáló álliberálisoknak, álértelmiségieknek köszönheti. Minden hazugságnak meg kell dőlnie egyszer, az igazság napfényre kerülésével pedig lehull a judeoliberális "demokraták" álarca, mindenki előtt világossá téve, hogy kik is az igazi szélsőségesek.

Isten óvja a fehér fajt, és szabadítsa meg árulóitól!

Kuruc.Info